

Koněv

dialogová listina

- Táhle máš králíka v pekáči, čoveče, proč to nežereš?
- Protože se mi nechce!
- Podívej se na Pind'u, jak mu to chutná, vid', Pind'o!
- Ne!
- Vy byste taky nevěděli samou roztažností co do tý huby dát. Podívej se v Africe, jakej maj hlad, jak se mají? A jestlipak víš proč? Protože se mají!

FILMOVÁ A TELEVIZNÍ FAKULTA AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ

- ...ale vy tady... jste ubožáci!
- Sám jsi ubožák!
- A už nechci slyšet ani slovo!
- Já še menuju Kvjeta Feková, narožena 19. 5. 87, narožená v Kladně, jo? Mám čtyři děti, mám štarýho medvěda, huňatou medvědici a tady to. A podpolu беру jenom čitišičeošumšet. Mánžel pět tisíc a můj synovec chodí sbírat želežo. Tak ši vezmi, jak já s tímhle můžu vystačit? Nijak!

UVÁDÍ DOKUMENTÁRNÍ FILM

- Kladno

KONĚV (*anglicky asi Hutě Koněv*)

- Tady byl krásnej provoz, dobrej provoz, tady se dělala ocel, všechno. Všechno. Já jsem tady dělal. To byly samý vysoký pece tady. Jednička, dvojka, trojka, čtyřka, pětka... šestka.
- Pracovalo tady přes 25 tisíc lidí. To byl jeden autobus za druhým, tam to jezdilo! Z Prahy se jezdilo, že jo, doly musely dodávat uhlí, k tomu potřebovaly zase lidi... Prostě celej okres na tom byl závislej.
- Můj táta, nebožtík, ten tady dělal na šamotce, přes třicet let. To je práce k nezaplacení. To je těžká práce. Nejtěžší vůbec.
- Tátové tam dělali, dědové tam dělali, tak bylo jasný, že syn půjde na Poldovku taky.
- To bylo hrozný. Jak se ta pec jenom otevře, tak už člověk má dost. To je vedro jak... všechno je to žhavý... Kov teče jako voda.

- Je to k pláči, když to člověk vidí. Není to tak dávno, kdy to byla fabrika, která normálně šlapala. Nepřichází na úvahu, že by to normálně zkrachovalo.

- Rozkradli to! Všechno to zničili!

- A kdo? Majitelé továrny?

- Teď už není majitel nikdo. Bejvával. Ale už není. Toho taky vyhodili, že krad', tak ho vyhodili...

- A to byl kdo?

- Tady někde bydlel... Pešek nebo... von měl syna, kolikrát byl v televizi....

- Stehlík?

- Stehlík! No, Stehlík...!

- Když tahdy člověk vylezl z hutí, tak opravdu měl všude popel, prach. I mezi zubama, ve vlasech... To měl člověk i v... kůži.

Mě tam tehdy hrozně zaujalo, že když přijede ten vlak, tak je to najednou hroznej rachot a celý to nádraží najednou něčím žije. Je to v tu chvíli úplně jinej prostor, než když se tam ocitneš třeba v létě, kdy žádný vlak není, žádný vagóny se neposunují a slyšíš mezi těma kolejema cvrkat cvrčky... Tak jsi najednou v nějakým jiným čase, ve skoro venkovským prostředí... Tyhle kontrasty tam byly pěkný.

- Viděls to?! Co to bylo!? Hele ta užovka, Honzo! Ty krávo, ta má aspoň přes metr! Čum těch pulců!

- A taky jsem tam měla takový první pubertální záchvaty psaní a psala jsem právě o tom: Co tam vidím.

- A co na tom bylo krásný?

- Co je krásný tadyhle na tom mikrofonu?! No co je na tom krásnýho?! Řekni!

- My děláme film o Koněvu...

- No dobře! A já jsem žil na tý Majerovce (*angl. Mayerau*)! Není to to samý? Ten čas, a ten život? Kterej ty trávíš tady s tím mikrofonem a já jsem trávil tam, na šachtě s lopatou? To není krásný! To je úžasný!

- Bylo to tady vopravdu pěkný, no. Byl tady prostě život. Vem si, že jely i ty doly, šachty... To bylo peněz a peněz.

- No ale to bylo stejně za Stehlíka. To byli komunisti u moci...

- Komunisti už ale nebyli za Stehlíka!

- Ale když se to votočilo, tak ho zavřeli! Devadesátej vosmej, devadesátej devátej rok...

- To už bylo ale dávno po revoluci!

- Ale ten nám platil dobře, Stehlík. Von pak jezdil po světě, sháněl si kšefty...

- Ale co nám tady povídaš, takový voloviny?!

- Dyk já pod nim dělal, tak to vím! Jezdil po světě a sháněl si kšefty. Nakonec ho voni potopili.

- Ale takový voloviny! Stehlík byl bílej kůň! To bylo dohodnutý.

- Já si taky myslím, že tam byl nasazenej.

- Ale jedny slévárny tady jedou, kámoš tam dělá.

- Tam jede hovno, jak můžó jet?

- Jedna slévárna tam jede.

- Ale žádná slévárna tam nejede!
- Hele, Madži, mám u tebe panáka!
- ...dyk tam kámoš dělá...
- Choděj na železo, s kárama. Dávaj to do sběru a já jim dal přezdívku „železní andělé“.
- Živěj se tím.
- Když se denně udělá tak tři sta, pět set, tak se s tím uživí.
- No měď je hlavně drahá, dávaj 180 korun za kilo. Když to... najdou... prodaj...

- Ser na tamto, Láďo! Pomoz mu vytahovat ty umělý, nebo to ztvrdne!
- Kolik to má?
- patnáct
- To je 1500 korun...
- Jak dlouho trvá, než se to spálí?
- To bude za chvíli, to jsou slabý dráty. Musíme počkat, než to vyhoří. Vono to pak steče dolů, udělá to takovej škvarek...
- Ta měď?
- No, to je měď. Kdyby to byly ty černý dráty v tý bužírce, tak to kouří jak hrom, to je vidět. Jsem to tuhle zapálil támhle v těch katakombách, dal jsem tam pár kabelů. To čoudilo...! Jsem říkal, že na nás ještě někdo přijede. Ještě tak před třema rokama to tady kuci dobejvali, to se tady jezdilo. Ty vado! To sem jezdili autama, měli autogeny a páliło se tady vostošest. Půjčili si třeba auto, malou Ávii, dojeli sem, napálili železo, dali ho do sběrný a hned si to auto koupili. Měli vyděláno.

- Tady bylo šrotiště a hlavně trať dál na Dříň. Byly tady vyřazený mašinky, taky takový ohromný železný koule...
- Koule?
- Nevím, co to bylo. Jako parchant to pamatuju. Tady to bylo vohrazený, hlídali to vojáci, jestli to bylo něco vojenskýho, nevím... Já jsem se tady taky nadělal. Koval jsem kulatiny na ty děla.
- Na děla?
- No, na ty laufy (*hlavně*). Chvíli jenom.. No chvíli - osum let. Pak na dolech... Znáš to. Je to na hovno. Všechno. Ale zejtra chceme jít na něco. Ale zase to není jistý, protože jak se nám něco nebude zdát, tak jdeme pryč... Těm policajtům je jasný, že se pálej kabely. Ale aby splnili ty kvóty... Hned: „Uhaste to, uhaste to!“ Ono ty kabely nejde uhasit, když chytnou.. Člověk je rád, že nezavolaj hasiče. Jsme celý vočazený...
- A jak to smejváte? Jde to dolů?
- To není mastný, to stačí jenom voda... Horší je to z těch kabelů, když je páráš, tak je tam asfalt. A to teprv nejde dolů! Ty masťáky, to je nevděčná práce. Fakt nevděčná. To je člověk umanglenej...

- Já jsem tak stylově studovala v Ostravě, obor průmyslové památky. No a tam jsme měli udělat projekt. A ten náš profesor říkal: Tak udělejte Vojtěšskou huť. A já, ačkoliv jsem byla z Kladna, netušila jsem, co je Vojtěšská huť, nevěděla jsem, kde je. Takže jsem se zeptala maminky, a ta to taky v životě neslyšela. A pak jsem rozhodila sítě po známejch a ukázalo

se, že Vojtěšská huť je vlastně huť Koněv, kde jsem ten jeden rok po škole pracovala. Člověk má o svém rodném městě takovou klišovitou představu, a ta je způsobená skutečně tím přerušením totalitním režimem, kterej vymizíkoval, co mohl. Von vygumoval celou tu paměť. Pak jsem začala dohledávat tu historii z devatenáctého století a narazila jsem na dvě velká jména: Vojtěch Lanna a Karl Wittgenstein. Co se týče té druhé linie od Karla Wittgensteina: on ve chvíli, kdy se vzdal svého podnikání, začal podporovat vídeňskou secesi. To znamená Klimta a lidi okolo něj. Takže další přelití vyrabovanejš surovin v okolí třeba Kladna, který se přetavily do nějaký průmyslový základny, zároveň velkýho sociálního průseru, a pak se to v tý poslední fázi přelejvá do vysoký kultury.

- Tak se nestyď, nejsme gádžové!

NA BÍDĚ.

- Co to tam děláš? Vypadněte domů!

- Jo, zpívej, beatbox!

- Jaký to tady je? Nejhlavnější věci máte mít vždycky u sebe, protože tady to je samej gengstr. Tady se postává na zastávkách, postává se na hřišti a je to takový to ghetto.

- A co to je ghetto?

- Ghetto je skupina. Skupina lidí, který drže pohromadě, který maj svůj styl, který...

- ...který na sebe nedaj. Jako parta.

- Budu počítat: van zvo fajf čtyř eňa dež...

Potom se dívám na nebe, kde se mi z ničehonic objeví hlava tak veliká jak noční obloha, hlava s připálenou kadeří od hvězd, tvář detailů nikdy nezřených. Ocel s přísadou wolframu a kobaltu se ve skrojení podobá barvám motýlích asijských křídel. Kdosi mi pumpuje do mozku věty, dávno zapomenuté obrazy z dětství, bezvýznamné předměty a hovor mi louskají srdce a já, říční faun, jsem zase ochrnutý touhou po říční nymfě, chodím wolframovým prostorem, ústy a nosem mám provlečený drát, a kdykoliv se odchýlím z drýáhy, prudce to v chřípí zabolí. Přistupuji k elektrolytické peci, modrou tabulku skla před očima, a tavba bouřilvě klokotá. Tohle je nádherná práce nádherných lidí, prostor v martinské peci duní jak symfonický orchestr...

- A ta struska... To se tam vyváželo a tam svítila... To byl žár... Když jste tam v noci šli na procházku, bylo tam světlo jako ve dne... To bylo hrozný!

Bývalý majitel Poldi Kladno, Vladimír Stehlík, rozhovor do filmu odmítl s odvoláním na těžký zdravotní stav. Podle informací médií žije zlomený muž chudým životem v domku po svém otci a přivydělává si jako stavební dozor.

Otce i syna Stehlíkovy má čekat další soud.

Marko Stehlík, kterého Poldovka sponzorovala coby řidiče Rallye Paříž-Dakar, se nemůže seznámit se soudním spisem, neboť trpí roztroušenou sklerózou.

Palič Ivan byl zatčen ještě v průběhu natáčení. Podle kamarádů z hospody ho kamera zachytila při přepadení. Vedle putyky Na Bídě vznikla nová hospoda. Vstup povolen pouze bílým.